

КО ЈЕ КО

Милен Алемџијевић (1965, Чачак), аутор десетак књига различитих жанрова. Објављује текстове о филму, цезу, литератури и анимираном филму у културној периодици. Аутор неколико мултимедијалних предавања на теме из области цеза и анимације. Приредио је двоброј 183–184 часописа *Градац* посвећен цезу. У припреми је његова књига есеја о анимираном филму *Умешносић ирејтеривања*. Ради у чачанском Дому културе као уредник филмског програма и уметнички директор фестивала анимираног филма „Аниманима“.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телависким универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бетџон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Еџике ирејтеривања* (2019). Текстови су му преводени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдџићем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Весна Ацевска (1952, Скопље, Македонија), песникиња, списатељица за децу и преводитељка. Нене песме су заступљене у многим значајним антологијама савременог македонског песништва, састављеним од домаћих и страних антологичара. Поезију је објављивала у разним часописима у балканским и словенским земљама, као и на енглеском, француском, фламанском и на другим језицима. Чланица је Словенске академије књижевности и уметности. Објављене књиге: поезија – *Припреме за иредставу* (1985), *Сџена за скок* (1991), *Коџва за Ноја* (1994), *Нерег у оилегалу* (1996), *Кула у речи* (2005), *Сџолисник* (2008), *Будносџ. Лоџос* (2012), *Са ове сџране* (2020); песнички избори – *Сауса сум* (Букурешт, 1996), *Saydamsizliktan bal özü* (Истамбул, 1999), *Hjalë çelës* (Скопље, 1999), *Нерег у оилегалу* (Сме-

дереве–Београд, 2001), *Безреגיע в оилегалоџо* (Софија, 2001), *Марџинке* (Битола, 2008), *Kotwica Noego* (Варшава, 2010), *Martinki* (на енглеском, Скопље, 2011), *Anchor for Noa* (Струшке вечери поезије, Струга, 2011), *Martinke* (Загреб, 2012); проза за младе – *Лавиринџ* (1992), *Рок вигре* (1993), *Лесџве у зеленилу* (1994). Награде за поезију: „Браћа Миладиновци“ Струшких вечери поезије (2009); „Ацо Шопов“ Друштва писаца Македоније (2012); „Свети Климент Охридски“ за животно дело (2016).

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имџераџив новума: Први свеџски раџ у срџској и аџлоамеричкој меџураџној ирзоз* (2021), приредио књигу *Проза о ирзоз: фраџменџи о краџкој ирчи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиџушне ирчиче: срџска микрорича* (2021) и панораму *Последња Аџшари џенераџија: џанорама новосадских ирзозаистџа џенераџије осамдесетџих* (2021). Живи у Новом Саду.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), редовни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Бави се књижевном историјом, критиком и теоријом књижевности. Живи у Београду. Објављене књиге: *Конџроверз-ни меџаџексџи* (1992), *Поеџика жанра* (1995), *Речи и сенке* (1997), *Од меџафоре до џесме* (1998), *Теорија џесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Иденџично различитџо* (2007), *Краџика исџорија иреобилџа* (2009), *Заборав и џонављање* (2009), *Фикџија и моџ* (2011), *Комџараџивни иденџиџиџи* (2012), *Нарџисов ирародокс* (2013), *Грозница и џодви* (2015), Педагошка фикџија (2019), *Тумачење лирске џесме* (2022).

Рисјо Василевски (1943, Наколец на Преспанском језеру, Македонија), пише (на српском и македонском) поезију, прозу, есеје и књижевну критику, преводи са македонског, турског, португалског, албанског, румунског, руског, бугарског и словеначког. Књиге песама: *Шайуџања* (1968), *Временија* (1970), *Давање облика* (1981), *Лисџање времена* (1984), *Болна кућа* (1984), *Оџиџи у Пресџу* (1986), *Играње џлавом* (1997), *Лесџоџис хиљаду-весџоџојоследње* (2000), *Тканица зла* (2001), *Храм, иџак храм* (2003), *Фреска од речи* (2005), *Искоџине* (2006), *Суџиџи (словосџев)* (2007) и *Оге, о да* (2013); философеме *Нуџо време* (2010) и *Сновиџи биџка* (2012); роман за децу у стиховима *Новчаникова чудбина* (1998). Стручна монографија: *Од ћерџича до фасаде*, 1975. Приредио више књига и антологија.

Јелена Вукићевић (1987, Нови Пазар, Лепосавић), дипломирала је општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету, а мастер студије културологије је завршила на Факултету политичких наука у Београду. Била је део разних пројеката и едукативних радионица, пре свега у области књижевности, позоришта, родних студија и визуелне антропологије. Своје текстове и поезију објављује у штампаној и електронској периодици. На Инстаграм платформи, прошле године започела је пројекат ВИ-СИБАБА, књижевно-фото едиторијал, где уметничким фотографијама илуструје пажљиво одабране комаде из појединих књижевних дела.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџвориџе Јеленине џрозоре* (1978), *Намасџе, Инџија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој џори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разџовори о Инџији* (1989), *Преџиска Милице Сџојадиновић Срџкиње са савременицима* (1991), *Искусџива џрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене џрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У џоџрази за џлавним јунаком* (2003; приче), *Срџкиџин круџ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиоџрафија раџова о Милици Сџојадиновић Срџкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инџија* (2008), *Живоџи и књижевно дело Милице Сџојадиновић Срџкиње* (2010), *Сџара*

џрича (2013, приче), *Кореџа post scriptum* (2014), *A џде је Чехов? – разџовори о џрози* (2015), *Виџеџинам и деџеџи змаџева* (2016), *Криџиџка џамџења* (2017), *Кубанске џриџаџеџице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Горџић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џиџшине: џоеџиџка Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – џоеџиџка краџиџе џриче* (2000) *Коресџонџенџиџа – џокови и ликови џосџмоџерне џрозе* (2000), *Вирџуелна књижевностџи* (2004), *Књижевностџи и свакоднеџиџа* (2007), *Вирџуелна књижевностџи II* (2007), *На женском конџиненџиџу* (2007) *Формџирање* (2009), *Мисџиџка и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбеник, џруџа ауџџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрирала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметно-

сти, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијего, у Љубљани и Копру. Приредила је превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа *Profetina*. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажинову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, ђприрода жене* (1989), *Књија бројева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: избране и нове ђесме са есејима који одређују фазу моје ђезије од 1996–2004* (2004), *Ка ђолиђици наде (након рађа)* (2015), *Размицање оквира / Коса црђа / Конђлекђија* (2020). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, ђоезија, ђосђмодернизам* (2001), *Говор групе* (2006), *Поезија ђеорија род: модерне и ђосђмодерне америчке ђесничиње* (2009), *Полиђика ђоезије: ђранђиђија и ђеснички екђериментђ* (2010), *Дискурси ђђуларне кулђуре* (2011) и *Глобализађијске изведбе: књижевност, медији, театар* (2016). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосђови који расђу* (1984), *Гледајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Минођаур и лавиринђ* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умеђносђ хвађања бумеранга: избране и нове ђесме* (2013). Књиге прозе: *Визанђијске ђриче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као ђиђо већ рекох* (2002), *Орфејев ђоврађак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно ђиђо се ђамђи* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и ђеђов чђђалац: (ређеђиђија Црњансковођ дела у свеђу)* (2012). Поезија и проза превеђена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Глазови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Техину и блађородносђ* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Мохамед Зафзаф (1945, Кунејтара – 2001, Казабланка, Марко), вероватно најплоднији марокански књижевник. Почине да пише 1962. године, у почетку поезију, а прву кратку причу „Три недеље“, објавио је у књижевном часопису *Ађлас* 1963. године. Прва књига, збирка кратких прича

Жена и ружа, појавила се 1970. године. Наставио је да објављује романе и кратке приче и преводи арапске књиге на француски и обратно. У првим збиркама кратких прича преплићу се интима мароканског сеоског живота с трагањима за моралном слободом у земљи крђатој табуима. Касније приче су лоциране у урбани миље, обично је то Казабланка и ђени образовани становници – али се никад не прекида нит с маргинама села и ђеговим сиромашним становницима. Дobar познавалац и арапске и светске књижевности, упушта се у иновације и експерименте комбинујући арапски књижевни језик с локалним дијалектом да би створио, како су он и многи арапски писци говорили, „трећи језик“. Вегово дело се издваја, како кажу познаваоци, по ширини тема као и књижевној храбрости: сматрао је да ниједна тема не сме да буде ван књижевног домађаја. Непотребно је рећи да је овакво држање довело до неколико неспоразума са локалним органима безбедности. Добитник је великог броја књижевних награда, а ђегова најпознатија дела су: *Разђговор касно јегне ноћи* (1970), *Трођђоари и зигови* (1974), *Грђови у води* (1978), *Најјачи* (1978), *Свеђо дрво* (1980), *Пеђђово јаје* (1984), *Покуђај живљења* (1985), *Краљ и ђин* (1988), *Бели анђеђ* (1988), *Лисица која се ђојављује и несђјаје* (1989), *Кола на два ђђђка* (1993). Преминуо је у Казабланци 13. јула 2001. године после дуге и тешке болести. Оплакан је у читавом арапском интелектуалном свету, а огласила се и краљевска породица истичући да је отиђао „великан мароканске књижевности, непристрасан и скроман до последњег тренутка свог живота“. Вегова дела у нас нису превођена.

Борис Илић (1974, Ужице), доктор социолошких наука. Докторску дисертацију под називом *Сођиђолођки ађђекђи сђваралашђђђа и ређеђиђије на ђирмету европских неованђардних умеђносђи: Иђђалија и Француска* одбранио је на Филозофском факултету у Нишу 2019. године. Аутор је више научних и стручних радова. Области интересовања: социђологија културе, социђологија уметности, естетика, социјална антропологија.

Дамир Јђђић (1973, Сврљиг), дипломирао је на Групи за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу. Песник и прозни писац. Књиге: *Веђђрови у ђриђама* (роман, 1997), *Лавиринђиђиђине* (збирка приповедака, 2001), *Тескоба* (роман, 2004), *Година* (роман, 2013) и *Ођна* (збирка песама, 2019).

Олеј Јурјев (Олег Александрович Юрјев; 1959, Лењинград, СССР – 2018, Франкфурт, Немачка), у Немачкој је живео од 1991. године. Поред бројних публикација у руској периодици објављено је на руском пет збирки песама, шест прозних издања, једна збирка драма, три збирке есеја о руској књижевности као и једна књига за децу. Дела су му превођена на немачки, француски, италијански, пољски, чешки, бугарски, енглески и српски језик, док су позоришни комади инсценирани у више земаља. У Немачкој су три позоришна комада вишеструко извођена. Публиковао поезију, прозу и есеје у реномираним часописима немачког говорног подручја. Писао на руском и немачком; Тако су упоредо на оба језика написане три збирке песама *Von Orten* (О месџима), *Von Zeiten* (О временима), и *Von Arten und Weisen* (О начинима), као и прозно издање *Unbekannte Briefe* (Непознати писма). На немачком су објављене и књиге: *Die russische Fracht* (Руски шереји, 2011, аудио издање, чита: Хари Роволт), *In zwei Spiegeln* (У два оцегала, 2012, изабране песме руски – немачки), *Halbinsel Judatin* (Југајтинско јолуосџирво, 2014, роман). Године 2010 у Хајделбергу додељена му је Награда „Хилде Домин“, а добио је и више литерарних награда у Русији, последња „Антологија“ (2016).

Најџаша Камјмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Мелбурну.

Владимир Којицил (1949, Ђенерал Јанковић), завршио је студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књиге поезије: *Аер* (1978), *Парафразе јуџа* (1980), *Гладни лавови* (1985), *Вајаји & конструкције* (1986), *Пишање јозе* (1992), *Приказе – нове и изабране крајке песме* (1995), *Клисурина* (2002), *Песме смрђи и разонде* – изабране и нове песме (2002), *Смернице* (2006), *Промашаји* (2008), *Совин избор* – нове и изабране песме (2008), *27 песама: џенкови & луе* (2011), *Несвршено* (двојезично издање, 2011), *Туфне* – изабране песме (2013), *Н&Q* (2013), *Формаи звери* (2015), *Szurdokok* (2019) и *Угаљени бубњеви* (2020), као и књиге есеја: *Механички џаџак, дијџална џаџка* (2003), *Призори из невидљивој* (2006), *Умејносџи*

и јројасџи – шранскулџурална наклајања (2018), те романе *Пурјурна декада* (2020) и *Шџанска чизма* (2021). Приредио је и превео више зборника и антологија: *Тело умејника као субјекџи и објекџи умејносџи* (1972, са Аном Раковић), *Триј – водич кроз савремену америчку џоезију* (1983, са Владиславом Бајцем), *Нови јеснички јоредак – анџолоџија новије америчке јоезије* (2001, са Дубравком Ђурић), *Врајџа јџанке – џело, друшџиво и умејносџи у мрежи шехнолошке дерезализације* (2005), *Миленијумски џиџаџи* (2005), *Техноскејџицизам* (2007) итд. Добио је Бранкову награду за прву књигу песама (1979), Стеријину награду за позоришну критику (1989), Награду ДКВ за књигу године (2003), Награду „Стеван Пешић“ (2003), Награду ИСТОК–ЗАПАД (2006), Дисову награду за песнички опус (2008), Награду „Десанка Максимовић“ за песничко дело и допринос развоју српске поезије (2011), Награду Ramonda Serbica за целокупно дело и допринос књижевности и култури (2017) и Награду „Димитрије Митриновић“ за роман *Пурјурна декада* и изузетан допринос српској култури и очувању лепих уметности (2021). Живи у Новом Саду.

Борис Лазућ (1967, Париз, Француска), доктор славистике. Пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског, енглеског као и на француски. Књиге песама – *Посрнуће* (1994), *Океанија* (1997), *Зайис о бескрају* (са Гораном Стојановићем, 1999), *Псалми иноверној* (2002), *Песме лушџања и сејше* (2008), *Орфеј на лимесу* (2012), *Каји сласџи* (2013), *Канонске јесме* (2016), *Унушарњи јејзџ* (2019) и *Облици лудила и исцељења* (2021); књиге путописне прозе и есеја – *Белешке о Аркадији* (2000), *Турски диван* (2005); *Врџи зайоченика* – ујоредне студије из девејше умејносџи (2010); романи – *Губилишџије* (2007), *Панк умире* (2013) и *Дуџли албум* (2021). Приредио и превео антологију поезије старог Мексика *Лейџири од ојсидијана и жада* (2010; 2016). Као слависта, предавао је на француским Универзитетима Лил 3, Париз-4 Сорбона, Иналко, а данас ради као лектор српског језика и књижевности на Универзитету у Екс ан Провансу. Приредио и превео на француски Његошеву *Лучу микрокосма* (Р. Р. Његош, *La lumière du microcosme*. 2000; 2002; 2010) и *Горски вијенац* (Р. Р. Његош, *Les lauriers de la Montagne*, 2018); антологију савремене српске поезије *Anthologie de la poésie serbe contemporaine* (2010) као и антологију српске средњовековне поезије *Anthologie de la poésie serbe médiévale* (2011). Живи у Ници.

Рагмила Лазић (1949, Крушевац), пише поезију, есеје, публицистичке и прозне текстове. Објавила је збирке песама: *То је шио* (1974), *Право сџање сџвари* (1978), *Погела улоја* (1981), *Ноћни разјовори* (1986), *Исџорија меланхолије* (1993), *Приче и друје љесме* (1998), *Из анамнезе* (2000), *Дороџи Паркер блуз* (2003), *Зимоџрозица* (2005), *In vivo* (2007), *Мајнолија нам цвеџа иџд.* (2009), *Црна књија* (2014) и *Оно шио звах љубав* (2018); књиџе изабраних песама: *Најљешје љесме Рагмиле Лазић* (2003), *Срце међ зубима* (2003), *Пољуби ил' уби* (2004) и *Земни љрџиља* (2015); књиџу прозе *Уџризи живоџи* (2017); књиџе есеја: *Месџио жуџње* (2005) и *Мислиџи себе* (2012). Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, италијански, мађарски, норвешки, јапански, пољски, македонски... Добитница је награда за поезију: „Милан Ракић“, „Ђура Јакшић“, „Десанка Максимовић“, „Васко Попа“, „Јефимијин вез“, „Лаза Костић“, „Милица Стојадиновић Српкиња“ и „Дисове награде“. Носилац је посебног признања Владе Републике Србије за врхунски допринос националној култури. Ауторка је прве антологије женске поезије *Мачке не иду у рај* (2000), као и антологије српске урбане поезије *Звезде су леје, али немам кад да их љедам* (2009). Покренула је и уређивала први часопис за женску књижевност *ProFemina*, уређивала је библиотеку *Femina* у „Просвети“ и библиотеку *Преџходнице* у „Народној књиџи“.

Јелена Лалаџовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чиџашељке*. У коауторству са Христином Џветичанин Кнежевић написала је *Приручник за љиоџребу родно осејљивој језика*.

Сара Џулијеј Лороу (*Sarah Juliet Lauro*), ради као професор Универзитета Тампа, на Флориди. Ауторка је књиџа *Трансатланџски зомби: ројсџиво, љубуна и живи мрџвац* (*The Transatlantic Zombie: Slavery, Rebellion, and Living Death*, Rutgers University, 2015) и *Убиџше надзорника! оџџор робова и*

вугео љирице (*Kill the Overseer!: The Gamification of Slave Resistance*, University of Minnesota Press, 2020). Приредила је зборник *Теорија зомбија: чиџанка* (*Zombie Theory: A Reader*) и била коуредница зборника текстова *Боље од мрџвој: еволуџија зомбија као љосџчовека* (*Better of dead: The Evolution of the Zombie as Posthuman*).

Милуника Миџровић (1950, Сеча Река), песничкиња, прозна списатељкиња и књижевна критичарка. Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на Групи за југословенску књижевност и српскохрватски језик. Објавила је следеће песничке књиџе: *Биоџрафија душе* (1996), *Сџарохриџанкина љубав* (1997), *Догир џајне* (1999), *Несавладано* (2004), *Оџиис* (2007), *Лисџиоадне и друје* (2010), *Усџуџнице* (сентенце и хаику, 2015), *Зимско љисмо* (2015), *Привремена џџочиџија* (2019) и *Данисам – изабране и нове љесме* (2019); драму *Пољско цвеће у белом бокалу* (2004) и књиџе прича *За љиси на веџру* (2012) и *Црџежи на води – љриче из геџињсџива* (2021). Живи у Коѕјерићу и Земуну.

Мирослав Б. Миџровић (1948, Београд), дипломирао је на Катедри за арапски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Објављује преводе из класичне и савремене арапске књижевности. С арапског превео књиџе Нагиба Махфуза *Приче из нашеј кварџа* (2008), *Срце ноћи* (2016), *Шайаџ звезда* (2019), *Дан када је вођа убијен* (2019); приредио антологију *Скривена љубав – хомеороџски моџиви у савременој арајској књижевности* (2018). Заступљен је с преводима у антологијама *Чаробни врџи* (антологија светске уметничке бајке, 1999) и *Тањир љун речи* (мајстори савремене светске приче, 2012).

Свејљана Младенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кураторка. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица... Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су у књиџама, монографијама, каталозима, часописима, дневној штампи. Од 1997. до 2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007. до 2015. кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је АИСА, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоџиације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Као кустоскиња-сарадница

радила на пројекту Павиљон Србија – Раша Тодо-севић: Светлост и тама симбола на 54. Венецијанском бијеналу. Живи у Новом Саду.

Кајтарина Панџовић (1994, Београд), основ-не и мастер студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Тренутно је ангажована као истраживач-стипендиста у Институту за књижевност и уметност у Београду. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодичи, научним зборницима и на интернет порталима. Објавила је песничку збирку *Унутрашње невреме* (2019). Песме су јој превођене на немачки, шпански, француски и словеначки језик. Живи и ради у Београду и Новом Саду.

Никола Појовић (1979, Сарајево), објавио је књиге прозе *Приче из Либана* (2016) и *Скице за њло-видбу* (2019), као и преводе књига италијанских писаца Етореа Мазине (*Гвожђе и мед*, 2002; *Победник*, 2003), Симоне Винчи (*О деци се ништа не зна*, 2004; *У сваком смислу љубав*, 2008) и Валерије Пареле (*Приче из Најуља*, 2010), те бројне преводе савремених италијанских приповедача у књижевној периодичи. Члан УКПС од 2009. године. Запослен је као наставник италијанског језика на Одсеку за музичку уметност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Области научног интересовања су савремена италијанска књижевност, теорија превођења и стилистика.

Саша Рагојчић (1963, Сомбор), дипломирао је филозофију на Филозофском, магистрирао на Филолошком факултету, а докторирао је на Филозофском факултету у Београду. Предаје на Факултету ликовних уметности у Београду. Пише поезију, критику, есеје и преводи са немачког. Књиге песама: *Узалуд снови* (1985), *Камерна музика* (1991), *Америка и групе њесме* (1994), *Елеије, нок-џурне, ејџиде* (2001), *Четири јодишња доба* (2004), *Цубер зен* (2013), *Дује и крајње њесме* (2015) и *То мора да сам шакође ја* (2020). Књиге критика, есеја и студија: *Провидни анђели* (2003), *Поезија, време будуће* (2003), *Ништа и ѡрах – анџролошки ѡесимизам Сџеријиној Даворја* (2006), *Сџајање хоризонаџа – ѡеснишџво и инџерџреџација ѡеснишџва у филозофској херменеџици* (2010), *Разумевање и збивање – основни чиниоци херменеџичкој искусџва* (2011), *Увод у филозофију*

уметносџи (2014), *Реч ѡсле* (2015), *Једна ѡесма – херменеџички изреџи* (2016), *Слике и реченице* (2017), *Олеџало на ѡијаџи Бајлони : олеџи о срџском неовеџизму* (2019) и *Уметносџи и сџварносџи* (2021). За поезију је добио награде „Бранко Ђоџић“, „Ђура Јакшић“ и „Ленкин прстен“; за књижевну критику Награду „Милан Богдановић“; за целокупно песничко дело Дисову награду и Змајеву награду. Живи у Сомбору.

Омуг Тоџиџан (*Omid Tofighian*), предавач, истраживач и активиста у локалној заједници. Уз филозофију, која му је главна област интересовања и ангажовања, н изучава реторику, религију, популарну културу, транснационализам, принудно расељавање и дискриминацију. Докторат из филозофије стекао је на Универзитету у Лајдену док је основне студије завршио на Универзитету у Сиднеју с двојном дипломом са почастима из филозофије и студија религије. Живео је у УАЕ, где је предавао на Универзитету у Абу Дабију; Белгији, где је био гостујући предавач на Католичком универзитету у Левену; Низоземској, где је докторирао; с повременим одласцима у Иран ради истраживања. Ради на Одсеку за филозофију на Универзитету у Сиднеју, члан је колектива Иранске академије, а води и кампању под називом „Зашто је мој наставни програм бео? – Аустралазија“. Учествоје у уметничким и културним пројектима, те ради са тражиоцима азила, избеглицама и младим људима из Западног Сиднеја. Објавио је бројне академске радове и поглавља у књигама; аутор је студије *Миџи и филозофија у Плаџионовим дијалозима* (2016) и преводилац је с персијског књиге Бехруза Бучанија *Нема ѡријаџеља осим ѡланина* (2018).

Верица Трџковић (1961, Нерав, Македонија), живи у Немачкој од 1999. Пише поезију и кратку прозу и преводи са немачког. Приредила је, избрала и превела антологију поезије немачког говорног подручја *Сам мрмор сам, Немачка лирика 1999–2019* (2021). Најновије самосталне збирке поезије *Локвањ и ѡелен* (2007), *Als rettete mich das Wort* (2011) и *Im Steinwald* (2016), обе двојезична издања, српски и немачки. Ускоро ће из штампе изаћи њена прва збирка поезије на немачком *um|schrift*.

Бојан Савић Осџојџ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на

Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОулиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Ајон*. Аутор књига поезије: *Сиварање исџине* (2003), *Тројуће* (2010), *Стереорама* (2013), *Јерџички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеџорј* (2013), *Подли њодли њсалми* (2016), *Пункџ* (2017), *Нема оазе: лупџироман* (2018) и *Нишџа није ничије* (2020). Живи у Београду.

Свеџлана Савић (1993), основне и мастер студије српске књижевности завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду. Књижевну критику, поезију и научне радове објављује у часописима, зборницима и на веб порталима. Уредница је књижевног програма *Ауџор није љрисуџан* у Омладинском центру ЦК13. Живи у Ноћају.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сиварности у Џонаџана Свифџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџиво љоље* (2010), *Саџори* (2013), *Сребрна мајла љага* (2017) и *Љубавна љесма* (2020), збирке прича *Есџирандо*

(2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Заџиси из чиџања* (2014).

Јулијан Тамаш (1950, Врбас), професор емеритус на предмету Русинске књижевности и Украјинске књижевности с општом књижевношћу. Предавао је на Филозофском факултету у Новом Саду (1975–2015) и на универзитетима Ужгорода, Лавова, Кијева, Прешова, Филаделфије, Торонта, Чикага, Трира, Тартуа, Београда, Загреба и Броцлава. За академика Националне академије наука и уметности изабран је 2004. године. Почасни је доктор Ужгородског националног универзитета (2009). Песник, романсијер, есејист и филолог, објавио је преко педесет ауторских књига и преко хиљаду јединица из књижевности и науке о књижевности о свим словенским књижевностима и поетикама регионалних и малих књижевних традиција у свету, увек са теоријским и компаративним приступом. Пише на русинском, српском и украјинском језику. Добитник је највиших књижевних награда и признања Русина, Војводине, Србије и Украјине.

Сџефани Фишел (*Stefanie Fishel*), докторирала је 2011. године на Универзитету Џон Хопкинс и предаје политику и међународне односе на Универзитету Алабаме. Бави се истраживањема у области политичке екологије и ауторка је књиге *The Microbial State: Global Thriving and the Body Politic* (2017).

Емсура Хамзић (1958, Свети Николе), дипломирала је на Филозофском факултету у Сарајеву, где је завршила и гимназију и основну школу. До сада је објавила дванаест књига: поезија – *Уџевље* (1988), *Тајна враџа* (1999), *Боја сџираха* (2002), *Семирамидин врџ* (2008), *Злаџна љрана* (изабране и нове песме, 2012), *Сириус* (2013); приповетке – *Јерихонска ружа* (1989), *Вечери на Нилу* (2005), *Смајраџни љрад* (2011) и *Скарабејод жага* (2020); роман *Јабана* (2007); књиге за децу – *Кућа за дуџу, љјесме и љриче* (1995) и *Земља Дембелџа, љјесме и љриче* (2014), есеје *У џул баџић* (2017) и *Од љлине и жага* (2020). Уврштена је у више прозних и поетских антологија, као и поезије за децу. Дела су јој превођена на више језика. Добитница је Међународне награде за креативно укрштање култура, „Печати вароши сремскокарловачке“ и Награде „Милица Стојадиновић Српкиња“. Чланица је Друштва књижевника Војводине, Друштва писаца БиХ,

Удружења књижевника Србије, Српског књижевног друштва. Живи у Новом Саду и Сарајеву.

Дипеш Чакрабарти (*Dipesh Chakrabarty*, 1948), професор историје на Катедри за јужноазијске језике и цивилизацију Чикашког универзитета. Специјалиста је за историју мањина, колонијалне студије, деколонизацију, историју околине и климатске промене. Пре него што је докторирао историју на Аустралијском националном универзитету, завршио је студије физике и магистрирао менаџмент на Универзитету у Калкути. Уредник

је и оснивач више научних часописа (*Subaltern Studies*, *Critical Inquiry*, *Public Culture*), предавач и почасни доктор низа престижних универзитета широм света, као и добитник бројних признања, између осталих Тојнбијеве награде (2014) и Тагорине (2019). Књиге: *Provincializing Europe: Postcolonial Thought and Historical Difference* (2000), *Habitations of Modernity: Essays in the Wake of Subaltern Studies* (2002), *The Crises of Civilization: Exploring on Global and Planetary Histories* (2018). Излазак из штампе најновије, *The Climate of History in a Planetary Age*, очекује се наредне јодине.